

Kaderin Çağırduğu Yerdeyim

*Elem yağmalar beni,
hayaller solmadan gel...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAĞ
YILDIZ

KADERİN ÇAĞIRDIĞI YERDEYİM

Ahmed Gnbay Yıldız

Gülleri Kuruyan Adam

*“Ahunun, korkularla titreyen yüreğidir,
Goncanın yaprağında tedirgin bir damla su...
Yaşamak, bahçesinde vedayı da getirir,
Muhallerin içinden sızan ölüm korkusu...
Kaderin çizgisinde adımlarımız bir bir,
Takvim yapraklarının bittiği güne gelir...”*

Bu sabah, kahvaltı masasında gamlı bir hava vardı. Baba oğul, sebebini bilmedikleri bir keyifsizliğin gizemli ve kaçamak pırıltılarıyla birbirini yokluyordu. Yalnızlık onların kaderiydi sanki. Birbirlerini bildiklerinden bu yana, başka bir kan bağı olmamıştı ikisinin de. Saçlarına ak düşen adam, son lokmayı güçlükle yuttu. Gözlerinde hüznün pırıltıları buğulandı Davut’u seyrederken. Derin, içli bir soluk indirdi ciğerlerine. Dolu dolu oldu gözleri. Davut’a sezdirmemek istedi irade sınırlarını aşan duygusallığını. Oysa Davut her şeyin farkındaydı, babasını süzen kaçamak bakışların, beynine işlemeyi başardığı fotoğraf kareleriyle.

Baba usulca kalktı kahvaltı masasından. Son günlerde, hayati önem taşımaya başladığını öğrendiği sağlık durumunu da tıpkı efsaneleşen mazisi gibi saklıyordu oğlundan. Hayata veda etmenin korkusu değildi onu bu denli tedirgin eden. O, daha çok Davut’u düşünüyordu. “Can elmasım,

göz nurum, sen benim hayatımın anlamısın,” dediği oğlu, çok merak ettiği hayat hikâyesini, belki de hiçbir zaman öğrenemeden, tek başına yaşayacaktı bundan sonra. Babasının kendisinden özenle sakladığı maziye dair hiçbir şey öğrenemeden yaşayıp gidecekti belki de.

Yakup, çayını ve ucundan isteksizce kopardığı ekmek dilimini garip bir manzara gibi bırakıp kalkmıştı kahvaltı masasından. Bu aslında yeni bir alışkanlık değildi Yakup için. Son günlerde sıkıntıları daha da müzminleşmişti. Masadan kalktıktan sonra, evin bahçesine çıkmıştı. İçinde koyulaşan, adını koyamadığı sıkıntılarını biraz olsun hafifletebilmek adına. Seneler önce diktiği üç gül ağacının karşısında diz çökmüştü. Kendisi için diktiği gül ağacının adını Şeb-i Arus koymuştu. Eşi için diktiği gül ağacının adı ise Gülşah’tı. Güllerin şahıydı o ağaç. Yakup o ağacı “vuslat çiçeğim” diye sever ve bu isimle konuşurdu onunla. Adını, Gülşah koyduğu gül ağacı ile kendi ağacının gülleri gazelleşiyordu durmadan. Taze tomurcuklar yoktu dallarında. “Demir eksikliği” demişti bahçıvan. O da fayda etmemişti. Göz göre göre kuruyordu ağaçlar. İçli, derin bir soluk tazeledi onları seyrederken. Hassas bir sesin içli tezahürüyle konuşuyordu onlarla:

“Yoksa veda habercisi mi dibinize dökülen gazeller?”

Davut için diktiği gül ağacına kilitlemişti bakışlarını. Gözleri, sessiz sağanaklar boşaltıyordu ağacın dibine. Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında Yakup’un. Titrek parmaklarını gezdirdi taze gül yapraklarının üzerinde. Aynı hassasiyetle baktı ve parmağını üzerinde gezdirdiği gül yapraklarına fısıldadı:

“Siz Davut’sunuz, gönül desenlerisiniz bu adamın. Bu yüzden Davut koydum adınızı. Siz hayatın baharındasınız. Gülen yüzünüzle, canhıraş renklerinle açın durmadan.”

Sonra etkisi altında kaldığı rüyalarını hatırladı. Sanki onunla dertleşen, konuşan gül ağaçları da yoktu efkârlı adamın gözlerinin önünde. Gül ağaçlarıyla dertleşmesine ara verdi, gözlerini sildi, başını avuçlarının arasına aldı, diz çöküp gül ağaçlarının karşısında gamlı bir manzara oluşturdu.

Davut da babası sofradan kalkar kalkmaz terk etti kahvaltı masasını. Binanın açık duran kapısının önünden bahçeye baktı. Babasını, kendisi için efsaneleşen gül ağaçlarının dibinde otururken görünce duygulandı, sessiz adımlarla yaklaştı ona. Her şeyden habersizdi Yakup. Davut’un, hemen arkasında, iki adımlık mesafede beklediğini bilmiyordu. Davut, babasının üzerinde bıraktı kederli bakışlarını. Onu villanın kapısından bahçeye çıkıncaya kadar uğurlamıştı önce. Sonra da elindeki lokma, parmaklarının arasından düşmüş ve sessiz, kaygılı adımlarla gitmişti babasının peşinden.

“Babamın sıkıntılarını artıran ben miyim?” diye düşünürken onun da gözlerinde şebnemler oluşmuştu. Aslında sevmezdi ağlamayı. Kim bilir, belki de delikanlılığa yediremiyordu ağlamayı. Dişlerini sıktı, duygularına yenik düşmemek için kaşları gerildi ve bakışları keskin pırıltılar düşürdü uzaklara. Hazindi hikâyeleri baba oğulun. Annesini hiç tanımamıştı Davut. Yeryüzünde sadece babası vardı. Amcası, dayısı, halası, teyzesi, kuzenleri olmalıydı. Dedeleri, annanne ve babaannesini de, gizemini koruyan, yasaklı bir hikâyeydi onun hayatında. Babası hep, sonra, demişti ona. “Günü geldiğinde hepsini öğreneceksin. Gizlisi saklısı kalmayacak hayatımıza dair hiçbir şeyin, sabret!”

Ortaokul sıralarındayken sorduğunda, hiç unutmuyordu babasından aldığı cevabı: “Hele liseyi bitir, öğreneceksin,” demişti ona. Davut aklı erdiği günden beri ısrarlıydı cevabını alamadığı soruları sormakta. Üniversiteyi bitirmesine rağmen ertelenen cevaplar, hayatındaki sır perdesini aralayamamıştı ne yapsa. “Babamı sorularım incitmiş olabilir mi?” diye düşünüyor, elemeleriyle hesaplaşan babasının hemen arkasında bekliyordu.

Temmuz ayının nefis bir havası vardı dışarıda. Bahçıvan az önce işini bitirip ayrılmıştı bahçeden. İnsanın yüzünü okşayan, ılık bir rüzgâr, çiçeklerin yapraklarını oynattıkça nefis bir rayiha yayılıyordu etrafa. Yakup, bahçenin hemen başlangıcında, itina ile dikilmiş üç gül ağacının başındaydı. Avuçlarını, destek yaptığı başından aralayıp yeniden karşılarında çömelerek durduğu gül ağaçlarının üzerinde sessiz akan gözyaşlarıyla bir seyir tutturmuştu.

Asıl adı Tayyar’dı, soyadı Çağlayan. Hazin hayat hikâyesini başlatan o günden sonra, bütün akrabaları ve doğup büyüdüğü kasaba ile yollarını ölümüne ayırmış, adının başına mahkeme kararıyla Yakup ismini ekletip soyadını değiştirmiş, kütüğünü de başkente aldirmişti Yakup. O hazin hikâyenin sahnelendiği gün, eşini töre cinayetine kurban vermişti. Davut, öksüz kalmıştı; kendisi de adını zihnine kazıdığı hayat arkadaşından mahrum bir ömrü yaşamaya mecbur bırakılmıştı.

Kolunu sakat bırakmıştı Zehra’nın hayatına son veren kurşunların namluda kalanları. Adı Yakup Tayyar, soyadı Bozok olmuştu sonra. Doğup büyüdüğü kasabanın adını bile seslendirmezdi. Oralar, diye söz ederdi sorulduğunda. Davut’a oraların ziyaret edilmesi bile yasak edilmişti. Davut, efkârlandığı, sorularının cevabının alamadığı zamanlarda, “mazisini bilmeyen adam” diye söz ederdi babasından. Ba-

bası en büyük değeri idi hayatında. En iyi arkadaş, müşfik bir baba ve hayatına anlam kazandıran adamdı Yakup Tayar Bozok. O, adliyede namı bilinen bir hâkimdi. Çolak Kadı'ydı, diğer adıyla.

Gül ağaçlarının karşısında çömelip kalmıştı öylesine. Gözlerindeki buhur, hü zün yağmurlarına dönüşmüştü. Hayal meyal fehmettiği gülün yapraklarına uzatıyordu elini. Gözlerindeki buhurlar engelliyordu görüntünün netleşmesini. Gözlerini koyu bir uykunun kollarından uzaklaşıyor gibi açıyordu Yakup. "Gönül desenim" ya da başka bir adıyla, "Vuslat çiçeğim, Gülşah!" dediği gül ağacına el yordamıyla sarıldığında parmağına diken batmıştı. Aldırmadı acısına, sadece derin bir ah vardı dudaklarında. Kanayan parmağına baktı. Sonra yapraklarını döken ağacın üzerine götürdü bakışlarını. Ağacın dibine düşen solgun bir yaprağı aldı eline ve efkâr tüten ıslak bakışlarını yaprağın üzerinde bıraktı. Şairin hatırında kalan mısralarını mırıldandı içli, inadına yanık bir sesle:

*"Ahunun korkularla titreyen yüreğidir,
Goncanın yaprağında tedirgin bir damla su...
Yaşamak, bahçesinde vedayı da getirir,
Muhallerin içinden sızan ölüm korkusu,
Kaderin çizgisinde adımlarımız bir bir,
Takvim yapraklarının bittiği güne gelir..."*

Davut, iki adım ötesindeydi. Bu içli sesin, tane tane söylediği mısraları duyuyordu Davut. Babasının güllerle dertleşmesini seyredirken Davut'un oluşturduğu hazin manzara görülmeye değ erdi. Babasını tedirgin bir bekleyişle dinlemeye çalışırken hayatını etkileyen, bilinmeyen mazinin sırlarını ifşa edeceği ve gizem şifresini çözeceği umuduna mahsus bir ürperti yalayıp geçti düşüncesini. Gözlerinde

koyu bir hüznün şebnemleşiyor, tespih tanesi gibi düşüyor şakaklarına. Babasının güllerle konuşmasını sessizce dinliyor ve susuyordu. Yüksek derecede yalağimsı bir ateş istila etmişti bedenini. Yakup her şeyden habersiz, iç dünyasının nakışlarını döküyordu söylemeye çalıştığı sözcüklerle.

Gül ağaçlarının açan ve solan yapraklarıyla iletişim kuruyordu efkâr dolu yüreğin dünyası. Avucunun içinde duran, hazanın yokladığı solgun gül yaprağı, parmağından sızan kanla değiştiriyordu rengini. Güllerle konuşurken sesinin hazin bir tonu vardı:

“Bütün güllerde sen varsın, unuttum. Unuttum seni güllerin şahı. Bahar çiçeklerinin hepsinde, renklerinde, desenlerinde ve rayihasında sen varsın. Unuttum, unuttum seni, yemin ederim. Bahar güllerinin yapraklarında şebnem, yediveren güllerinin desenlerindesin. Sonbahar yoklasa da adımıza diktiğim gül ağaçlarının goncalarını, inan sonu değil hayatın. Dikenlerin zirvesinde açan gülüm, inan o acı vedayı da, seni de hiç unuttum. Senin adın, yüreğime asılan sayısız yıldızın sonsuzluğu muştulayan hikâyesi. Varsın solsun ikimizin adına diktiğim o güllerin yaprakları, ne gam! Oğlumuzun adına diktiğim gül ağacının dallarında gülümseyen goncalar bize yeter. Hastalığın ilerliyor, dedi doktor. Rüyalarındaki seslenişin ve gül ağaçlarının kurumaya yüz tutuşu, her şey vesile, anlıyorum. İçinde bulunduğum durum, sonsuzluğun çağrısıdır bana. Bekle, vuslat yakın, güllerin şahı, geliyor. Hani rüyama geliyor, üzülme, diyorsun ve ekliyorsun ya... Üzülme sakın, dünyada iffetiyle solan güller, cennette hiç solmaz; gözleri mest eden, en ihtişamlı renk ve desenleriyle açar, diyorsun ya! Demek ki vuslat yakın. Neden korkayım ki güllerin şahı? Her canlı ölümü tadacak, diyor Sonsuzluğun Sahibi. İki Cihanın Efendisi orada. Bütün nebiler, kâinatın tek sahibi

olan Allah'a nefislerini ve canlarını adayanlar orada. Bir de sen oradayken neden korkayım ki ölmekten?"

Bir derin soluyuş bozdu hülyalarını Çolak Kadi'nın. Davut, kederini sığdıramamıştı göğüs kafesine. Dudaklarının arasındaki, "ah" göğşe yükselirken Yakup da gam dolu hülyalarından uyanıyordu. Sustu, usulca döndü arkasına, hazin bir bakış bıraktı üzerine Davut'un ve sonunda o da derinleştirdi nefesini. Esefle bakıyordu oğlunun gözlerine. Hayretin vurguladığı bir sestü oğluna ulaşan:

"Burada mıydın?"

Hiç rastlamadığı, perişan bir manzara vardı karşısında babanın. Aynı tavır ve içli, cılız bir sestü Davut'un cevabı:

"Buradaydım baba. Belki yıllardır delinmeyen sır küpü delinir, umuduyla bekledim. Sen, benim hiç tanımadığım, resmini bile benden sakladığın anneme karşı biriktirdiğin duygularını gül ağaçlarına söylüyorsun da, benden neden saklıyorsun?"

Yakup fersiz bir kıpırdanışla toparlandı önce, bitkin ve mecalsizdi ayakta durmaya çalışırken. Aralarındaki iki adımlık mesafe kısaldı, çolak kolunun elini kalbinin üzerine bastırdı, derin ve ıslak pırıltılar yansıtarak baktı gözlerinin içine Davut'un. Usançlı ve yorgundu oğlunun karşısında ayakta durmak için direnirken. Sesi de bedeni kadar titrek ve yorgundu:

"Her şeyi öğrenmek senin de hakkın. İhmal sanma kendinden saklananları. Hayata tutunma ve hayalindeki hedefe yaklaşman için ertelenmiş bir hikâyeden ibaret her şey."

Gözlerinin içine baktı oğlunun. Sessiz akan yaşlarla tanıştı yorgun pırıltılar. Hayret ifadesi vardı hüznün kuşattığı çehresinde. Dokunaklıydı kısık olsa da sesinin tonu:

“Ağladın mı sen?”

Titreyen parmağını Davut’un gözyaşlarını silmek için yönlendirirken avucunun içinden kana boyalı, soluk gül yaprağının aheste düşüşüne baktı Davut. Fersiz parmağın orta boğumunda pıhtılaştıran kan çekti dikkatini. Davut’un gözyaşını silip usulca aralanırken ezik bir ses sorulaştı dudaklarında:

“Delikanlılık yaşlarına girdikten sonra seni ağlarken hiç görmemiştım oğul, bu ne hal?”

Davut’un sesinin rengine sitem sinmişti:

“Sen de garipleştin bugünlerde baba. Benim kederim şu: Bu yaşıma geldim, kendime bile yabancı ve meçhul biriyim. Aklım erdiği günden beri cevap alamadım sorularıma. Önce ortaokul bitsin, dedin, cevapsız kaldı sorularım. Sonra lise, dedin, üniversite bitimine erteledin. Üniversite bitti, staj bitsin, dedin ve şimdi de askerlik, diyorsun. Söyler misin baba, ben kimim? Benim de dedelerim, babaannem, anneannem, amcam, dayım, halam, teyzem, kuzenim yok mu?”

Yakup sıkıştı, bulgur bulgur terler tepeleşti alnında ve yanaklarında. Acı bir yutkunuşun ardından güçlkle mırıldandı:

“Biz sadece baba oğul değiliz Davut, candan arkadaş olmayı da başardık. Soyunu sopunu öğrenmek senin de hakkın elbette. Merak ettiğin her şey, en ince ayrıntısına kadar bir belgesel gibi hazırlandı.”

Davut ısrarlıydı. Yakalamıştı fırsatını bir kere. Babasının titreyen bacaklarından habersizdi ısrarını sürdürürken:

“Arkadaş olmayı bile başardık, diyorsun baba. Arkadaşlar birbirlerinden çok az şey saklar. Benim sıkıntımı anla biraz.”

“Şey...” dedi. Sustu. Sonra diye mırıldandı. “Başım dönüyor çocuk, koluma gir ve beni eve götür.”

Davut bütün sorularını unuttu o an. Babasının koluna girdi. Gözlerinin içine baktı önce, sonra kehribar sarısına dönen çehresine dikti gözlerini. Endişesi dağlaştı, bedenine yansıdı. Telaş ve heyecan kuşandı ses tonu: “Eve olmaz!” diye yükseltti sesini, villanın önüne park ettiği aracına yönlendirdi babasını, “Hastaneye gitmeliyiz!”

Yakup itiraz etmedi oğluna, bir doktor ve hastanenin adını mırıldandı usulca. Endişelenme, bu, bedenimde biriken bir yorgunluğun öfkesinden ibaret. Dinlenince bir şeyim kalmaz, diyordu güçlükle arabanın olduğu yere doğru yürümeye çalışırken.

Davut alamamıştı umutlandığı soruların cevabını. Hastalık girmişti araya. Aracına güçlükle ulaştırdı babasını ve titreyen parmaklarıyla çalıştırdı kontağı. Babasının verdiği adresin yolunu tuttu bahçe kapısından çıkıp. Yakup, oğlunun üzüntüsünü gidermek ve hastalığına dair renk vermemek için konuşsa da sesinin tonuna, kelimelerin vurgusuna yansiyordu yorgunluk:

“Kızdın mı bana?”

Bahçe kapısından yeni çıkmıştı arabaları. Davut, buruk baktı babasına. İçliydi sesi:

“Sana kızmaya dayanır mı bu yürek?”

Yakup duygulandı, hem de gözleri parladı bitişik villanın kapısına bakarken. Yaşlı bir adam ile genç bir kız vardı baktığı yerde. Yakup heyecanlandı onları gördüğünde ve ani bir kararla seslendi oğluna:

“Dur!”

Yakup tam, gaza basıp hızlanmak istediğinde, iradedışı bir kararla dokundu frene. Endişeyle baktı babasına:

“Bir şey mi oldu?”

Yakup sakin, fersiz bir sesle ulaşıyordu Davut’a:

“Endişelenme evladım. Bak, Elanur ile babası orada. Albay Amca’n da gelsin bizimle.”

Albay ve kızı, onların en yakın arkadaşıydı. Bahçelerine aynı bahçıvan bakar, bahçıvanın eşi de aşçılıklarını yapardı bu kadim dostların. Bazen sırasıyla akşam yemeklerinde birlikte olurlardı. Tatil günlerinde aynı sofrayı paylaşırlardı, sıra hangisindeyse. Emekli Albay Cevat Subaşı ve kızı Elanur, en yakın komşuları ve aralarında kan bağı varmışçasına ayrılmaz parçalarıydı baba oğulun. Elanur, Davut ile aynı üniversitenin, aynı bölümünden daha yeni mezun olmuştu. Hâkimliğe hazırlanıyordu. Davut ise babasının etkisiyle hâkimlik mesleğine oldukça duyarlıydı. Babasının, “üstadım” dediği bir hukuk profesörünün bürosunda avukatlık stajına başlama kararı almışlardı babasıyla birlikte. Davut, aracın camını açtı ve kendilerini merakla seyreden baba kızın gözlerine buruk bir bakış bırakıp albaya seslendi:

“Cevat Amca, babam biraz rahatsızlandı, doktora götürüyordum da müsaitseniz sizin de gelmenizi istedi.”

Baba kız tedirgin baktılar aracın içine ve hiç düşünmeden peş peşe oturdular arka koltuğa. Tahliller ve tekmil araştırmaların sonunda hüznün katmerlisi yazıldı hafızasına Davut’un. Davut, babasını, onun özel doktorum, dediği adrese götürmüştü. Araç, hastanenin önünde park edilince Cevat Albay ve kızı Elanur girdi Yakup’un koluna.

“Aracı park edip dönüyorum,” dedi Davut.

Cevat yorgun adımlar atan Yakup'a bakıp onun kulağına fısıldadı:

“Davut’un hâlâ haberi yok mu hastalığından?”

“Yok...” diye mırıldandı ve sustu Yakup. Elanur bir şeyler sezinledi, anlamlı baktı babasıyla Yakup Amca'sının yüzüne, kuşkularına yutkunmayı tercih etti. Cevat, kederli bir soluklanıştaydı kadim dostuna bakarken:

“Seni Türkiye'nin en güvenilir doktoruna götüreceğim. Madem Davut'un haberi yok, bir şekilde idare et vaziyeti, hemen kararını verme ameliyat için.”

Elanur dayanamadı. Bakışları kadar manidar ve sitemkârdı sözleri:

“Babacığım, neler saklıyorsunuz bizden? Bir bedende sıkıntı varsa saklamak akıl işi değil. Bilinçle üzerine gitmektir aslolan.”

Davut, soluk soluğaydı onlara yetiştiğinde. Söz bitti, ağır aksak ilerleyen adımlar eklendi birbirine. Baba kız, Yakup'un muayenesi esnasında dışarıda kalmıştı. Elanur ısrarla sordu babasına:

“Babacığım neyi var Yakup Amca'nın?”

Cevat kızının saçlarını okşadı, gözlerinin ta içine anlamlı baktı:

“Bir şeyi yok koca adamın. Yaşlılar ilgi çekmeyi çok severler, bilmiyor musun?”

“Sen de mi öylesin? Bu tavırlar babaların çocuklarına karşı yaşattığı geleneğin türküsü mü?”

Doktor, Yakup'u görür görmez manidar bir seyir tutturmuştu gözlerinde, nabzına bakarken mırıldanışı çekiyordu Davut'un dikkatini:

“Belli sıkıntıların ikazlı yoklayışlarından biri şu anki sıkıntı. Hâkim bey, hâlâ direniyor musun ameliyat olmakta?”

Yakup doktorunu şokun etkisindeki bakışlarıyla süzdü ve kaçamak baktı Davut’un gözlerine. Doktora bir suçlu ifadesiyle döndü:

“Hocam, daha sonra konuşsak bunları... Şimdi çok yorgunum!”

Doktor rapor ve bir terkip ilaç yazdı. “Biraz dinlensin, bir hafta sonra kontrolünü ihmal etmeyin,” dediğinde Davut’un kuşkuları insafsız hançerler sapladı yüreğine. Davut endişe dağıydı. Babasının kolundan tutup koridora çıktığında, Cevat Amca’sı ile göz göze geldi, Elanur’a tedirgin baktı ve:

“Ben az sonra döneceğim,” diyebildi yanlarından ayrılırken. Doktorun odasında bir şey unuttuğunu ima eder gibi baktı babasına ve “Sadece bir dakika babacığım, hemen döneceğim,” diyebildi. Doktorun kapısını çaldı aceleyle. Aldığı cevapların vurgunu darlaştırdı nefesini:

“Babanın kalp damarlarından biri yetersiz. Ameliyattan korkuyor kanımca, bu sebeple ameliyat olmayı kabul etmiyor olmalı.”

Davut farkında olmadan yükseltti sesini:

“Babam, korkmaz!”

Doktor sakindi her şeye rağmen. Önündeki tahlillere ve diğer sonuçlara bakarken mırıldandı:

“Ameliyat sonrası şansı, yüzde on. İkna edebilirsen haftaya beklerim. Bu arada ilaçlarını dikkatle kullanmalı, üzülmemeli ve yediklerine dikkat etmeli.”

Cevabını almış, duyacağını duymuştu Davut. Bozuk bir moralle katıldı koridorda bekleyenlerin arasına. Sır vermedi o da, tıpkı babası gibi.

Bazı Geceler Şeb-i Yeldayı Hatırlatır

Gece bir kâbus gibi çökmüştü dev şehrin üzerine. Emekli Albay Cevat Bey ve kızı Elanur daha yeni ayrılmıştı yanlarından. Misafirleri Davut uğurladı. Acı önce yüreğinde, sonra yüzünde derin izler bırakmıştı genç adamın. Elanur ile babasına villanın çıkış kapısına kadar eşlik etti. Onlar bitişikteki villanın bahçe kapısını açıp içeri girinceye kadar bekledi. Sonra bahçe kapısını kapatıp derin, kâbus dolu bir seyir tutturdu sokak lambasının fersiz ışıkları altında. Davut gamlı, tesellisi güç bir gönülle bahçeye baktı, sonra yara alan gönlünün kedere tutsak pırıltılarıyla baktı yıldızlarını yitirmiş göklerin zifiri karanlığına. Efkârını gecenin koyulaşan karanlıklarına katmayı düşündü bir müddet. Çok şey vardı üzüntüsüne sebep. Rahatlamak istedi bahçede zaman kazanıp.

Yakup salonda yalnızdı. Kendinde iz bırakmış bir gülün serüvenine takıldı düşüncesi. Yorgun bedenini yokladı, usulca kalktı oturduğu yerden, villanın bahçeyi gören penceresinin önünde durup bir şeyler aradı oralarda. Davut'u bedeni kadar yorgun ışıkların arasından hayal meyal seçti. Bu bir fırsattı düşüncesini rahatlatmak adına. Kesik adımlarla merdivenleri tırabzanlara tutunarak çıktı. Davut'un yatak odasına yönlendirdi adımlarını. Yitik arayan bir adamın

ürkekliği vardı hareketlerinde. Odanın kapısını açıp ışığı yaktı. Etrafa hüzünlü pırılıtlar düşüren tedirgin gözlerle baktı. Masanın hemen yanında duran, kitaplıkla arasında kalan duvara baktı. Jelatinlerin içinde duran özel ahşap kutuların, açılmış kapaklarının teşhir ettiği üç ayrı kutu içindeki beyaz güllerin, geliş tarihi sırasına göre ahenkli bir görüntü sergilemeleri için duvara tutturulduklarını hüzünle seyretti. Güller kurumuştı jelatinlerin içinde, ancak ahşap kapağın içine yapıştırılan yazılar okunaklı ve kâğıdı ak güller kadar lekesizdi hâlâ.

Çolak Kadı, ıslak gözlerin dumanlı bakışlarıyla, geliş sırasına göre okudu üç kutuya beyaz gül hizasında itina ile yapıştırılan yazıları. Birincisinde, “Kutlu Doğum armağanı güller, Güllerin Efendisi’ni hatırlaman ve ona olan muhabbetini artırman için bir vesile. Ak güller sana değer veren ve dua eden bir gönlün selamıdır.” yazıyordu. Hemen altında iki mısra vardı buhurlaşan gözlerine ilişen:

*Kutlu Doğum gülünün yaprağında umutlar
Gönül hikâyesinin muhal yolunu tutar*

Sonsuzluğun Sahibi ve Onun Elçisi’nin selamı ile...

İmge

İmge, bir rumuzdu. Gülleri gönderen her kimse, kimliğini gizlemişti. Çolak Kadı ikinci kutuda yazılanı okudu. Efkâr titretti hassasiyet gerektiren kalbini:

“Kutlu Doğum gülleri sana, temiz bir yüreğin armağanıdır.”

*Beyaz gül, arı duru, koklanmamış bir gonca,
Kutsal beraberliği bekler ömür boyunca*

İmge

Acelesi vardı Çolak Kadı'nın. Sabırsız bir gönülle okudu adressiz ve rumuzlu üçüncü kutunun üzerindeki kâğıdı:

“Kutlu Doğum bana hep O'na yönelişi, haddi aşmamayı hatırlatır. İçimde günahın kuşkusu var. Bu gizem masum olmayabilir. Artık son satırlarım bunlar. Günahın çağrısının sinyalleri var içimde. Doğru değil yaptığım.

Temiz, art niyetsiz, günahlardan korkup gizlenen yüreğimle Kutlu Doğum Haftası'nı hatırlatayım dedim. Gönülden dualarımla...”

*Ak gülün deseninde kalbimin figürleri,
Gizeme feda ettik, utançlı gönülleri*
İmge

Çolak Kadı fazla duramadı Davut'un odasında. Buruk, meçhul bir tebessüm belirdi dudaklarında odadan ayrılırken. Ağır ağır indi merdivenlerden, sokak kapısı açıldı, antrede göz göze geldi baba oğul. Sabırsız bir gönülle baktı babasına, nihayetsiz bir teessürün ıstıraba bürünmüş bakışlarıyla seyretti onu:

“Beni mi merak ettin baba?”

Çolak Kadı, oğlunu doğrular gibi kırıştırdı gözlerini. Davut, üzgün bekledi karşısında:

“Kusura bakma, onları uğurladıktan sonra bahçeyi seyrettim biraz.”

Birlikte salona geçtiler başka bir şey konuşmadan. Karşı karşıya durup kararsızlık içinde beklediler bir süre. Göz göze geldi baba ile oğul. Müzmin sitekler dağlaştı her ikisinin de bakışlarında. Villanın geniş salonunda elemli ninniler söylüyordu sessizlik. Yakup salonun iniltili suskunluğunu, kederlerin pelesenk olduğu dilinin, güçlkle harekete geçirdiği fisiltılı bir söz tutulmasının efkârıyla bozdu: